

Stražarska

Kula

**i
Glasnik Kristove Prisutnosti**

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK

SVEZ. XXIV

1. TRAVNJA, 1903

BROJ 7

SADRŽAJ

Pogledi sa Stražarske kule	445
Uzdišuce stvorenje	445
Noviji načini u zadobivanju duša	445
Obdržavanje korizme	446
Socijalisti zahvaljuju Morganu na pomoći	447
Nedavni „Govori o karti” u Alleghenyu	448
Promjene u europskoj turi	448
Brat Hennings odlazi u inozemstvo	448
Odgovornosti starješinstva	448
„Vaš trud nije uzaludan”	451
Odgovori na zanimljiva pitanja	456

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudroču koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će *svi* dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

POGLEDI SA STRAŽARSKE KULE

STVORENJE KOJE UZDIŠE

Najveća nevolja svijeta je nezadovoljstvo: veliko blagostanje nekolicine uzrokuje da mase „mrmljaju”, a to se povećava kako raste znanje. Pojedinačno i nacionalno, svijet je nemiran. Ipak, državnici se posebno boje rata — boje se da, unatoč njihovoj želji da ga izbjegnju, nešto može zapaliti plamen koji bi mogao zahvatiti cijelu Europu. (1) Strahuje se od nevolja u Makedoniji, istočnoj provinciji Turske, naseljenoj takozvanim kršćanima koji su u stanju previranja zbog raznih ugnjetavanja. Zemlja pod lošom upravom Turske, prema naizgled pouzdanim izvještajima, toliko je zaražena razbojnicima, „hajducima”, da ni život ni imovina nisu sigurni. Turski poreznici ugnjetavaju narod. Rezultat je obeshrabrenje, a u proljeće se očekuje anarhija. To će zahtijevati turske vojnike i očekuje se opći i strašni pokolj.

(2) Daljnji je strah da će Rusija iskoristiti takvu priliku i pridružiti se ratu — bilo zbog naklonosti naroda Rusije prema svim grkokatolicima ili zbog želje njihove vlade da zauzme više teritorija. (3) Općenito se priznaje da bi to moglo dovesti do daljnjih sukoba između velikih europskih sila. To bi moglo pokrenuti plamen rata koji bi moglo biti teško ugasiti, jer (4) Austro-Ugarska je u lošem stanju — gotovo spremna za građanski rat. (5) Italija ima zamjerku prema Austriji već 37 godina, o čemu je nedavno javno govorio jedan od njezinih državnih ministara. (6) Francuska još uvijek gaji ljutnju prema Njemačkoj i želi natrag Elzas i Lotaringiju (Alsace i Lorraine). (7) Njemačka se približava nekoj vrsti krize: socijalizam tamo raste tako brzo da su se sve druge političke stranke bile prisiljene ujediniti kako bi mu se suprotstavile. Tri stare stranke upravo su sklopile sporazum da će stranka koja dobije najveći broj glasova u svakom okrugu na posljednjim izborima imati podršku ostalih protiv socijalizma. To će vjerojatno spriječiti socijaliste da steknu potpunu kontrolu do sljedećih izbora, 1908. godine. Tada će oni i car svesti račune.

NOVIJI NAČINI ZADOBIVANJA DUŠA

Pod gore navedenim naslovom, *St. Louis Globe-Democrat* objavljuje sljedeći izvještaj o nedavnom govoru:

„Dr. David F. Bradley, predsjednik Iowa Collegea (Grinnell, Iowa), zauzeo je propovjedaonicu Prve kongregacijske crkve jučer ujutro i navečer. Na juturnjoj službi dr. Bradley je govorio iz Ivana 12:32: 'A ja, kad budem podignut sa zemlje, sve ću ljude privući k sebi.'

„Dr. Bradley je pitao je li Isus očekivao ispunjenje proročanstva da će svi ljudi biti privučeni k njemu i

ukazuju li sadašnji pokazatelji na njegovo ispunjenje, odgovarajući potvrdno na oba pitanja.

„Rekao je da kršćanske sile dominiraju Zemljom, a to je posebno istinito za prošlo stoljeće. St. Louis, sa svojim ogromnim teritorijem čije je središte, prije stotinu godina bio je u divljaštvu, ali sada je posvećen kršćanstvu. Ovo stanje nije istinito samo za Ameriku, već i za druge zemlje.

„Afrika, mračni kontinent od prije nekoliko godina, sada je pod dominacijom kršćanskih zemalja, a ropstvo u svim svojim užasnim oblicima brzo se eliminira napredovanjem kršćanske religije.

„Oslobođenje Egipta okupacijom Engleza i kontrola Indije, sa svojih 250 milijuna ljudi, od strane monarha koji je zakleti branitelj vjere, bili su pokazatelji da se svi ljudi privlače Kristu.

„Rusija, koja je povratila sjevernu Aziju, Japan, koji se pridružio obitelji kršćanskih naroda, i nedavno otvaranje Kine prema vanjskom svijetu, čime se jedna trećina svjetske populacije dovodi u izravan kontakt s naprednim narodima drugih nacija, pokazali su da je ispunjenje proročanstva blizu.

„Postoji bliže jedinstvo naroda svijeta nego ikad prije. Uvođenje željeznice, telegrafa i drugih sredstava koja dovode sve dijelove svijeta u bliži kontakt jedni s drugima, učinilo je mnogo za širenje učenja kršćanske religije.

„Ova sredstva također su uzrokovala širu rasprostranjenost engleskog jezika, koji je u biti jezik čistoće. To je učinilo mnogo za suzbijanje učinaka učenja domaćih jezika koji su bili korumpirani i nečisti. Sve te stvari radile su na usađivanju kršćanskih ideja.

„Uvjeti kod kuće također su bili povoljniji nego ikad prije. Postojalo je veće jedinstvo među crkvama. Radile su ne samo neovisno na regeneraciji svijeta, već su djelovale zajedno za isti veliki cilj.

„Zaključno, dr. Bradley je rekao da je sve u korist optimističkog pogleda na tekst i ukazao na njegovo ispunjenje. Vrijeme kada će svi ljudi biti privučeni Kristu nije daleko.”

„Živi i uči” stara je poslovice, ali nekima od nas trebat će dugo vremena da naučimo da su vojnici, parobrodi, telegrafi, željeznice i druge moderne pogodnosti novi misionari križa Kristova. Trebat će dugo vremena prije nego što neki od nas nauče da je civilizacija samo drugo ime za kristijanizaciju. Ako je još uvijek istina da nema drugog imena pod nebom, danog među ljudima, po kojem se moramo spasiti osim imena Isusa — kroz vjeru u Njegovo ime i poslušnost Njegovoj Riječi — onda će nekima od nas biti teško uvjeriti se da milijuni koji primaju blagoslove i pogodnosti našeg vremena time primaju Krista.

Koliko mora biti zasljepljujuće obrazovanje i titula doktora teologije: „varajući i bivajući prevareni.” Drugi s mnogo manje prilika mogu jasno vidjeti da ljubav prema novcu, sebičnost i nezadovoljstvo proždiru istinske vjerske instinkte u svim klasama i na svim mjestima. Drugi mogu vidjeti da, dok se dobročinstva povećavaju i „oblik pobožnosti” se održava, vitalna pobožnost, svetost, posvećenje Božjoj volji, kao i vjera u nadahnuće Svetog pisma, brzo opadaju u svim smjerovima.

Ako bi cijeli svijet bio civiliziran — kao najciviliziranije nacije „kršćanstva” — koliko bi daleko od pravog kršćanskog standarda svetosti njegovi milijuni još uvijek bili. Koliko bi još uvijek bilo potrebno da molimo: „Neka dođe tvoje kraljevstvo! Neka bude tvoja volja! — na zemlji, kao i na nebu!”

OBDRŽAVANJE KORIZME

Sljedeće je iz *Pittsburg Posta*:

„Obdržavanje korizme, koje je nekada bilo ograničeno na rimokatoličku, episkopalnu i luteransku crkvu, sada se vrlo općenito proširilo na religioznu javnost, a za pomodno društvo zabave gotovo univerzalno postalo je razdoblje relativnog asketizma.

„Ovo proširenje poštovanja prema korizmenom postu podudarilo se sa stvarnim ili pretpostavljenim slabljenjem utjecaja religijskih doktrina na veliki dio protestantizma. Da li je došlo do smanjenja posjećenosti religijskim službama općenito tijekom tog razdoblja opadanja, nemamo usporedne statistike koje bi nam omogućile da to utvrdimo, iako se čini da je dokazano da u New Yorku trenutno velika većina stanovništva ne ide u crkvu nedjeljom — otprilike dvije trećine.

„Sličan popis u Londonu pokazuje da u 12 općina s populacijom većom od dva milijuna, samo otprilike svaki peti građanin posjećuje crkvu, računajući broj na jutarnjim i večernjim službama, a samo polovica njih u anglikanskim crkvama. U New Yorku, od ukupne posjećenosti od oko četiri stotine i pedeset tisuća, gotovo tri četvrtine zabilježene su u rimokatoličkim crkvama; a od ostatka posjećenosti, oko 30 posto je bilo u episkopalnim i luteranskim crkvama.

„Čini se, dakle, da od ljudi u New Yorku koji obraćaju pažnju na religiozne obrede, otprilike četiri petine posjećuju crkve koje drže do proslave korizmenog posta. Ali, kao što smo već sugerirali, neki poseban obzir prema tom razdoblju počinje se ukazivati i kod protestantskih denominacija koje su ga nekada gledale kao odvratan ostatak 'papinstva'. Na primjer, u Christian Intelligenceru Reformirane crkve nalazimo apel 'Nacionalnog središnjeg odbora Evandeoske kampanje dvadesetog stoljeća', izrazito 'evandeoskog' pothvata, da crkve promatraju Pepelnicu

kao poseban dan poniženja i molitve. 'Da molitve ne budu općenite i neodređene, odbor predlaže sljedeće teme:

1. „Za povratak apsolutne vjere u Bibliju, kao nadahnutu, autoritativnu Riječ Božju, i kao jedini izvor vjerodajnica i poruke crkava; te za trenutnu obnovu ozbiljnog i sustavnog proučavanja te Riječi kako bi se saznalo što Bog želi da činimo u sadašnjim uvjetima.

2. „Za pojačani osjećaj grešnosti grijeha i čovjekovog izgubljenog i beznadnog stanja kao grešnika u vremenu i vječnosti.

3. „Za novu viziju veličine, dostatnosti i učinkovitosti pomirenja Isusa Krista postignutog na križu, i da se univerzalno proglasi kao jedina nada za izgubljenog čovjeka.

4. „Za preplavljujući osjećaj obveza i odgovornosti svakog priznatog sljedbenika Krista, za svjedočenje izgubljenoj duši najbližoj njemu — i svim izgubljenim dušama koje može dosegnuti — o umirućoj ljubavi i spasonosnoj moći Krista, te poticanje na trenutni prihvata spasenja Njegovom krvlju.

5. „Za trenutni ulazak svih kršćana u kampanju osobnog rada u traženju i osvajanju izgubljenih duša, 'počevši od Jeruzalema' — kod kuće — i dosežući do krajeva zemlje.

6. „Za moćno izlivanje i opremanje svetim duhom, da crkva diljem cijele nacije, pod Njegovim prosvjetljujućim utjecajem, bude dovedena do razumijevanja ovih životnih i smrtnih istina i vođena u ispunjavanju ovih strašnih i neizbježnih odgovornosti.”

S velikim zanimanjem smo pročitali gore navedenih šest tema. Onaj tko je sastavio taj popis bio je ili „nedaleko od Kraljevstva” i „pravi Izraelac”, ili je bio licemjer. Bili bismo sretni da saznamo da se cijeli odbor složio s temama srdačno i inteligentno — posebno cijeneći značajke koje smo istaknuli. Naša najbolja želja za sve ljude New Yorka i cijelog svijeta bila bi da svi, ili barem neki od njih, drže korizmu i srdačno se pridruže takvim molitvama: ako to učini samo jedan od stotinu onih koji će držati korizmeno razdoblje, to će sigurno značiti veliko oživljenje u njihovim vlastitim srcima.

Za nas koji držimo Spomen-večeru samo na njezinu godišnjicu, to je prigoda veće svečanosti i može joj se pristupiti s većim poštovanjem. Preporučujemo svima od „ovoga puta” (Djela 9:2) da razdoblje između sada i Spomen-večere (10. travnja) bude posebno vrijeme molitve i posta — približavanja Gospodinu. (1. Kor. 7:5) Istina, Gospodinov posvećeni narod treba stalno živjeti što je moguće odvojenije od grijeha i od uma tijela, i treba „moliti bez prestanka”, ali, kako apostol nagovještava, mogu biti korisna posebna razdoblja ove vrste; a sigurno nijedno prikladnije od ovog spomen-razdoblja. Post koji preporučujemo može, ali i ne mora

utjecati na hranu i piće, prema prosudbi svakog pojedinca, u vezi s time koja će mu prehrana najbolje omogućiti da slavi Boga i drži svoje „tijelo pod kontrolom”. Posebno se referiramo na suzdržavanje od svih „tjelesnih požuda koje ratuju protiv duše”; te apetite, uvijek pod kontrolom svetaca, može se posebno umrtviti u ovo vrijeme.

SOCIJALISTI ZAHVALJUJU MORGANU NA POMOĆI

Sljedeće preuzimamo iz North Americana, potpuno pouzdanog časopisa:

„Državni odbor Socijalističke stranke Pennsylvanije naložio je svom tajniku da pošalje pismo J. Pierpontu Morganu kako bi mu zahvalio, kao predstavniku korporacija, na pomoći koju monopoli pružaju socijalističkom pokretu u Sjedinjenim Državama.

„Prema pismu, gospodin Morgan ne zna ništa o socijalizmu i ne vidi kakav propagandni rad obavlja u promicanju kooperativne zajednice — socijalističkog ideala.

„Velikom tvorcu korporacija iskreno je rečeno da ne može pomoći svojim djelovanjem kao socijalistički agitator, jer ga na to pokreću određeni neizbježni zakoni ekonomskog razvoja nad kojima nema kontrolu. Pismo kaže da su korporacije pokazale rasipnost konkurencije i praktičnost kombinacije u velikim razmjerima. Dok socijalisti kažu da idu prema cilju u kojemu će nacija posjedovati korporacije, pažljivo napominju da nisu protiv poduzimanja korektivnih mjera na tom putu, kao što su kraće radno vrijeme, veće plaće, regulacija tvornica itd.

„Sljedi pismo u cijelosti:

„J. Pierpont Morgan, New York City.

„Poštovani gospodine: Kao uvod u ovo pismo i kao ispriku za slobodu koju uzimamo obraćajući vam se, želimo reći da vas smatramo jednim od najistaknutijih karaktera koje je svijet vidio. Istovremeno ne možemo ne dodati da smo mišljenja da ste nesvjesni alat u rukama prirodnih sila, glavni čimbenik u određenim društvenim i ekonomskim tendencijama, čije značenje ne znate i čiji kraj ne možete vidjeti. Vi ste vođa velikog modernog, takozvanog korporacijskog pokreta, koji čini više za pripremu civiliziranih zemalja za dolazak socijalizma nego svi slabi naponi nas radnika. Znamo, ili barem imamo dobre razloge za pretpostavku, da iskreno ne volite socijaliste, a da točno ne znate zašto. Ne možemo vas kriviti za to, jer nesvjesno manifestirate osjećaj svoje klase. Kao što je vaš prijatelj, car William, iskreno rekao, ne znate ništa o socijalizmu — „velikom pitanju dana” — ali tada čovjek na vašem položaju, po prirodi stvari, nema vremena za proučavanje društvenih znanosti.

„Politička ekonomija, kako se danas predaje u svim školama, jest anakronizam koji drži da je konkurencija

najbolji način za unapređenje dobrobiti društva, dok je uspješno djelovanje korporacije odmah pokazalo praktičnost suradnje i nemogućnost nastavka konkurencije. Socijalisti to tvrde već pedeset godina, kao dokaz čega vas upućujemo na predviđanja Karla Marxa u Das Kapitalu.

„Godinama nam je priznata intelektualna klasa govorila da je proizvodnja na nacionalnoj ili svjetskoj razini nemoguća, da jedan čovjek ili grupa ljudi ne mogu voditi tako velika poduzeća te da će se srušiti pod vlastitom težinom — ukratko, da su prolazna faza ekonomskog razvoja. Nismo mogli uvjeriti intelektualce u suprotno, ali stroga logika događaja dokazala je ispravnost našeg stava. Korporacija uvjerava i najneprikladnije.'

„Naša pozicija, ukratko, je sljedeća:

„U Sjedinjenim Američkim Državama, kao i u svim drugim civiliziranim zemljama, prirodni poredak ekonomskog razvoja podijelio je društvo na dvije antagonističke klase — kapitalističku, relativno malu klasu posjednika svih sredstava za proizvodnju i distribuciju (zemlja, rudnici, strojevi te sredstva za transport i komunikaciju), i veću te sve veću klasu nadničara koji ne posjeduju nikakvu imovinu. Ova ekonomska nadmoć osigurala je dominantnoj klasi potpunu kontrolu nad vladom, propovjedaonicom, školama i subvencioniranim tiskom. Tako je kapitalistička klasa postala arbitrom sudbine radnika, koje svodi na stanje ovisnosti, ekonomski eksploatirane i ugnjetavane, intelektualno i fizički osakaćene i degradirane. U tim uvjetima njihova politička jednakost je gorka poruga. Sadašnja vlada je zavjera organiziranog i inkorporiranog bogatstva, koja se skriva iza političke mašinerije i tajno njome manipulira.

„Natjecanje između ove dvije klase postaje sve oštrije. Ruku pod ruku s rastom monopola ide uništavanje malih industrija i srednje klase koja o njima ovisi. Sve veće postaje mnoštvo osiromašenih nadničara i nezaposlenih, a sve žešća borba između klase eksploatatora i eksploatiranih.

„Socijalisti zahtijevaju da ova borba prestane, ali prestat će tek s uklanjanjem njezinih uzroka. Da bi se uklonili ti uzroci, potrebno je ukinuti privatno vlasništvo nad modernim sredstvom proizvodnje — korporacijom — i staviti njegovo vlasništvo u ruke naroda. Da bi se to postiglo, potrebno je probuditi proizvođače bogatstva da prepoznaju svoje klasne interese i sjedine ih u kompaktnu političku snagu. To socijalisti rade, a razvoj korporacija stalno ubrzava taj pokret.

„Naš krajnji cilj je kooperativna zajednica, ali u nastojanju da to postignemo ne oklijevamo iskoristiti svaku priliku za poboljšanje uvjeta radničke klase, kao što su osiguranje kraćeg radnog dana, povećanje plaća,

zakoni o dječjem radu, propisi o tvornicama, zakoni o odgovornosti poslodavaca itd.

„Socijalističkih glasova u Sjedinjenim Državama sada ima oko trećine milijuna; u industrijskoj Pennsylvaniji 28.000; u intelektualnom Massachusettsu 40.000. Ovih nekoliko činjenica, gospodine Morgan, prisiljava nas da priznamo naš dug vama i vašoj klasi za demonstriranje praktičnosti i neizbježnosti socijalizma.

„S poštovanjem, FRED LONG, tajnik.

„Po nalogu državnog odbora.”

NEDAVNI „GOVORI O KARTI” U ALLEGHENYJU

Odgovarajući na mnoga pisma upita, izvještavam sve prijatelje ove stvari da je šest sastanaka nedavno održanih ovdje u Carnegie Music Hallu — umjesto u našoj uobičajenoj kapeli, kako bi se pružila prilika javnosti — bilo prilično uspješno, koliko ljudski sud može odrediti. Posjećenost je bila dobra; na prvom sastanku najmanje 600 ljudi, a na ostalima 800 ili više na svakom. Publika nije bila aristokratska, ali vrlo inteligentna i gotovo isključivo srednje dobi i starija. Pridavana je najveća pažnja, iako su diskursi bili tri ili četiri puta duži nego što su mnogi slušatelji navikli.

Ne možemo sumnjati da su neke predrasude i zablude uklonjene i svakako se nadamo da su neki bili vođeni ka jasnijim pogledima na našeg milostivog nebeskog Oca i Njegove planove za spasenje čovjeka. Nadajmo se također da će neki koji su čuli biti privučeni ljubavlju bliže Gospodinu.

Možemo samo dati sve od sebe i ostaviti sve rezultate Gospodinu. To je posebno Njegovo djelo, a naše samo kao Njegovih glasnika i predstavnika. Govornik i cijela Crkva u Alleghenyju sigurno su bili

blagoslovljeni u naporima uloženi da se istinom dosegnu „braća” koja su još uvijek u „Babilonu”.

PROMJENE U EUROPSKOJ TURI

Obavijestila su nas naša švicarska braća da su dogovoreni aranžmani za Opću konvenciju njemačkih i švicarskih prijatelja, koja će se održati u Zürichu (Švicarska) 31. svibnja i 1. lipnja, te na kojoj se očekuje veliki broj prijatelja. Stoga mijenjamo datum posjeta urednika toj okolici kako bi se uskladio s ovim aranžmanom i najavljujemo da će on biti u Zürichu 31. svibnja i 1. lipnja, umjesto u Thunu 23. i 24. svibnja.

S obzirom na sve veći interes u Irskoj, odlučili smo uključiti tu zemlju u posjet, i ako se dogovore očekivani aranžmani za javne sastanke, oni će se održati kako slijedi:

Dublin . . . . . 21. i 22. svibnja.

Belfast . . . . . 24. svibnja.

U svim tim mjestima bit će mu vrlo drago pozdraviti zainteresirane, te vjeruje da će se, koliko je god to moguće, oni predstaviti njemu.

BRAT HENNINGES ODLAZI U INOZEMSTVO

Vjerujući da će se opći interesi djela koje se nada postići urednikovim posjetom inozemstvu time unaprijediti, odlučeno je da i brat E. C. Henniges ide. Zapravo, on ide prije — nadajući se pomoći u organizaciji sastanaka i prikupljanju informacija potrebnih za određivanje daljnjeg tijeka djelovanja u raznim dijelovima Europe. Siguran je u srdačnu dobrodošlicu i s radošću očekuje susret s prijateljima sadašnje istine u Londonu 5. travnja, kao i na memorijalnoj prigodi 10. travnja, te da će pratiti urednika, kao što je gore navedeno.

Odgovornosti starješinstva

— Djela 20:28-38. — 5. travnja. —

„Sjetite se riječi Gospodina Isusa kako je rekao: Blaženije je davati nego primati.”

Apostol Pavao, napuštajući Efez nakon nereda, odlučio je ponovno posjetiti Jeruzalem, ali je prvo htio posjetiti europske crkve — Makedonije i Grčke. Pretpostavlja se da je dok je bio u Makedoniji napisao svoje drugo pismo Korinćanima; i, na ovom putovanju, dok je bio u Korintu oko tri mjeseca, pretpostavlja se da je napisao svoju poslanicu Rimljanima. U to vrijeme Neron, star 21 godinu, bio je car Rima, a apostol Pavao imao je oko 56 godina — u punom naponu svog kršćanskog života i iskustva.

Naša lekcija nalazi apostola na putu za Jeruzalem, na trgovačkom brodu koji je bio zadržan u luci Mileta, oko 48 kilometara udaljenoj od Efeza. Broj dana koliko će brod biti zadržan, mijenjajući teret itd., bio je neizvjestan; stoga je apostol, umjesto da ide u Efez,

poslao poruku starješinama Crkve da dođu k njemu u Milet — kako bi mogao provesti što više vremena s njima, a da ne propusti svoj brod kad bude spreman za polazak. Starješine su došle, a naša lekcija bilježi apostolov govor njima. Možda su ostali nekoliko dana u njegovom društvu i vjerojatno je rekao mnogo više, ali završne riječi očito su, u mislima Luke koji ih je zabilježio, bile sažetak cijelog govora, koji se općenito smatra i elokventnim i dirljivim. To je govor općeg nadglednika lokalnim nadglednicima, i da bi se razumio, mora se promatrati s tog stajališta.

„Pazite na sebe”: Apostol je dobro shvatio da oni koji ne čuvaju svoja srca ne mogu vjerno služiti interesima Crkve uopće. Pobožnost, kao i milosrđe, trebaju početi kod kuće. U tom smislu, John Calvin je

rekao: „Nitko ne može uspješno brinuti za spasenje drugih ako zanemaruje svoje vlastito, budući da je i on sam dio stada.” Ovu misao iznosi i apostol, rekavši: „I pazite na cijelo stado, nad kojim vas je sveti duh postavio nadglednicima” — točnije, „u kojem”, kao u revidiranoj verziji; jer nadglednici ne bi trebali biti smatrani gospodarima nad stadom, već članovima u njemu koji imaju odgovornost prema drugim članovima. Briga nadglednika ne bi trebala biti ograničena na dobrostojeće članove stada, financijski, društveno, obrazovno ili na bilo koji drugi način; već, kako apostol izjavljuje, trebala bi biti opća „za cijelo stado” — uključujući najsiromašnije kao i one prirodno najneuglednije.

Starješine nisu nužno bili stariji ljudi po tijelu; jer u Crkvi Kristovoj tijelo se smatra mrtvim — njihova starost, njihova zrelost, njihovo starješinstvo je kao Novih Stvorenja. Iako su bili izabrani predstavnici Crkve, trebali su smatrati svoju odgovornost kao dolazeću odozgo — bez obzira na zemaljske utjecaje povezane s njihovim imenovanjem, njihova je obveza zapravo bila kao predstavnika Gospodina, kroz njegov sveti duh. Riječ „Starješine” ovdje je ista kao Prezbiterij u 1. Timoteju 4:14; a riječ „nadglednici” je ista drugdje u Pismima prevedena kao „biskup”, što znači onaj koji je zadužen za dužnost prema drugima. Tako vidimo da je ova riječ biskup, ili nadglednik, u modernim vremenima lišena svoje izvorne jednostavnosti. Starješine Crkve Kristove su njezini nadglednici i trebali bi shvatiti odgovornost položaja koji su prihvatili. Apostol Pavao bio je nadglednik u općem smislu; kako sam izražava, imao je „brigu za sve crkve” — posebno za sve one koje je, u Gospodinovoj providnosti, bio sredstvo uspostavljanja u istini, ili koji su prihvatili njegovu službu, bilo osobno ili pismom. Iako sveti duh nadzire takve stvari, ipak ostaje za zajednicu Gospodinovih ljudi da primijeti vodstvo duha u imenovanju nadglednika i da prihvati takve, i samo takve, te toliko nadgledanja i nadzora koliko vjeruju da je od Gospodinove providnosti.

Gospodin Thompson-Seton, poznati istraživač divljih životinja, u svom djelu „Životi lovljenih” navodi da „vođe stada stječu i zadržavaju svoj položaj vođa ne zbog bilo kakve vlasti nad stadom, već zbog činjenice da su se pokazali najmudrijima u pronalaženju najboljih pašnjaka i najuspješnijima u

zaštiti od neprijatelja — stado im je naučilo vjerovati.” Ovo pruža dobru ilustraciju kakav bi stav Božjeg naroda trebao biti prema onima koje prihvaćaju kao nadzornike, starješine — prema Svetom pismu. Ali nažalost, u nominalnoj crkvi nalazimo mnoge vođe koji se čine gotovo lišeni pravih kvaliteta vođenja koje ovdje spominje apostol: (1) nadzirati, ili paziti na interese stada općenito; i (2) hraniti ih. Treba napomenuti da položaj biskupa ne daje nikakvu vlast nad Crkvom, osim one koja pravilno dolazi iz velike pobožnosti, mudrosti i iskustva. Stado treba biti zaštićeno od zabluda učenja i od lažnih učitelja te vođeno u najbogatije pašnjake Božje Riječi, u najsvjetlija kršćanska iskustva i u polja najveće korisnosti.

Istaknuti pisac na ovu temu kaže:

„Gospodin Ruskin, u svom djelu 'Sezam i ljljani', komentirajući čudnu frazu 'slijepa usta' u Miltonovom 'Lycidasu', kaže: 'Te dvije jednosložne riječi izražavaju točno suprotne karakteristike ispravnog karaktera u dvije velike službe Crkve — one biskupa i pastora. Biskup znači osobu koja vidi; pastor znači onoga koji hrani; najnebiskupskiji karakter koji čovjek može imati je, dakle, biti slijep; najnepastoralniji je, umjesto hranjenja, željeti biti hranjen. Gotovo sva zla Crkve nastala su zbog toga što su biskupi željeli moć više nego svjetlo. Žele vlast, a ne gledanje. Kraljeva (Krist je naš Kralj) dužnost je vladati: biskupova dužnost je nadzirati stado, brojati ga ovcu po ovcu; uvijek biti spreman dati potpuni izvještaj o njemu.’”

Apostol navodi razloge za tako ozbiljnu poticajnu riječ: (1) Crkva koju su nadgledali i hranili trebala je biti prepoznata kao Božja Crkva, „kupljena krvlju Njegova vlastitog [Sina].”*

(2) Jer će se pojaviti opasnosti i neprijatelji; i dok oni ne bi mogli doći bez božanskog dopuštenja, dio je božanske volje da oni služe kao testovi vjere i odanosti cijelom stadu, uključujući starješine, nadglednike, pastore. Energija potrebna za takav otpor zlu bi razvijala karakter koji Bog želi da svaki član Njegovog stada ima. Bog ne bi dopustio da budu iskušani iznad onoga što su sposobni, već bi sa svakim iskušenjem, ili kušnjom, pružio izlaz; ali bi želio da nauče vjerovati Mu, vježbati vjeru i poslušnost i budnost i otpor zlu.

Apostol je očito znao nekim nadahnućem da više nikada neće vidjeti ovu dragu braću — da je njegova misija na ovom polju završena, i kao pravi pod-pastir

---

*Ovo se ne smije shvatiti kao proturječnost s drugim biblijskim izjavama koje govore da nas je naš Gospodin Isus „kupio svojom dragocjenom krvlju”. Obje su misli točne: iako promatraju temu s dva različita stajališta. S većeg stajališta, Bog je začetnik cijelog plana spasenja — od početka do kraja on je tako Spasitelj. Ali on ostvaruje spasenje kroz Sina: položio je pomoć [za nas] na onoga

koji je bio moćan spasiti — potpuno kvalificiran. (Izaija 43:11; 1. Timoteju 2:5; 4:10; Psalam 89:19.) Tako je svaki aspekt našeg spasenja od Oca, iako po Sinu, kako apostol jasno ističe (1. Korinćanima 8:6). Ono što je Bog tako visoko cijenio i kupio po tako velikoj cijeni, treba biti vrlo dragocjeno za sve koji žele biti njegovi sluga i služiti tome.

brinuo se za interese stada. Vjerojatno je znao iz Danijelovog proročanstva da će doći do velikog otpada — da će Protivniku biti dopušteno razviti veliki antikristovski sustav, kako je kasnije pisao Crkvi u Solunu; i želio je da lokalni nadglednici shvate odgovornost svoje pozicije i budu budni. „Okrutni vukovi će ući među vas, ne štedeći stado” — ambiciozni za moć, utjecaj itd., ne bi oklijevali trgovati interesima stada za vlastiti napredak. Drugi izvor opasnosti bi bio iznutra — „od vas samih” neki bi se uzdigli napuhani ambicijom da imaju sljedbenike, pristaše, i vodili bi ih u lažne doktrine, na štetu sebe i onih koje bi zaveli.

Znanje o ovim stvarima trebalo ih je stalno držati na oprezu, ne samo protiv vukova izvana, već i protiv porasta ambicioznih među njima samima — ne nužno samo promatrajući jedni druge, već prije svega posebno pazeći i čuvajući svoje srce od podmuklih napada Protivnika na naznačenim linijama, preveliko samopoštovanje ili želja za veličinom. Apostol je, možemo biti sigurni, bio sretan što je mogao ukazati na svoj vlastiti put među njima, kao primjer ispravne poniznosti duha i revnosti za interese stada. „Sjetite se da tri godine nisam prestajao upozoravati [opominjati] svakoga danju i noću sa suzama.” Tajna apostolove revnosti očito je ležala u njegovom uvažavanju činjenice da je bio Božji ambasador i da je Gospodinovo djelo u kojem je imao privilegiju biti suradnik najvažnije — prvo u vezi sa spasenjem i usavršavanjem svetih, izabranih, a na kraju kroz njih i blagoslov svih obitelji na zemlji. Da je apostol tijekom tih tri godine zanemarivao duhovne interese stada, ne bi mogao održati ovakav govor starješinama. Ne bi bilo u redu reći: Sjećate se na koliko sam zabava neozbiljnog karaktera prisustvovao s vama i pomogao organizirati; večere s kamenicama i festivale breskvi i vrhnja; privatne kazališne predstave, šarade i tabloe, te opće zabavne i novčane sheme u koje smo se upustili. Apostolovo uvažavanje činjenice da je bio ambasador Kralja kraljeva, uvijek je bilo prisutno s njim i davalo je snagu i ozbiljnost njegovim molbama u ime pravednosti i duhovnosti, koje su, zajedno s njegovim suzama, bile mnogo bolja podrška od bilo kakvih neozbiljnosti.

Okrećući se od mračnije slike nadolazećih iskušenja i poteškoća, apostol je preporučio braću Gospodinu, koji je volio svoju Crkvu toliko da ju je otkupio, koji bdije nad njezinim interesima, tako da Protivnik ne može nauditi onima koji vjerno slijede Kapetana njihova spasenja, uvjeravajući ih da se ta Božja milost može očekivati kroz Njegovu Riječ. Apostol nije imao ništa protiv koledža i sjemeništa i svjetovnih znanosti samih po sebi; ali kada bi spomenuo moć koja treba čuvati Gospodinov narod od zamki Protivnika, nije upućivao svoje suradnike na njih, već na mač duha,

koji je Riječ Božja. Mi današnjeg vremena možemo dobro uzeti ovo svjedočanstvo k srcu; jer danas vidimo neprijatelje kako napadaju Gospodinovo stado sa svih strana; vukove koji, u ime znanosti, ne bi poštedjeli stado, već bi razbili vjeru, nadu, povjerenje Gospodinovog naroda, ne dajući im ništa suštinsko zauzvrat; „viši kritičari” koji se hvale svojim superiornim znanjem i sposobnošću razlikovanja između inspiracije i ne-inspiracije, i koji nude ovci povremeno list trave iz Riječi Božje, koji, međutim, uvjeravaju ovce, zahtijeva mnogo školskog učenja da bi bio hranjiv.

Danas također vidimo u svakom smjeru ovu istu tendenciju kod nekih među nama da se uzdižu i pokušavaju odvući učenike za sobom; i trebamo se sjetiti da obrana ovaca nije u svjetovnoj mudrosti, već u Božjoj moći, kako je predstavljena u Riječi i Božjem planu. Kao što je apostol rekao ovim starješinama iz Efeza, tako ga možemo čuti kako govori nama, da je Riječ Božja sposobna izgraditi nas suštinski, učiniti nas „jakima u Gospodinu i u snazi Njegove moći” i dati nam na kraju „nasljedstvo među svima onima koji su posvećeni.”

Zaslugu pažnju napomena da su sva nasljedstva i vječne nagrade koje su pred Gospodinovim narodom u Svetom pismu namijenjene „posvećenima” — nijedna od njih nije obećana nijednoj drugoj klasi. Jedan od kolportera Društva nedavno nam je pisao da je, kada je trebao dostaviti svezak serije SVANUĆE osobi koja je pretplaćena, dama prigovorila i odbila uzeti knjigu, rekavši da je shvatila da ona negira da Sveto pismo uči o paklu vječne muke; i da je bila sigurna u suprotno te da ako takvo mjesto ne postoji, trebalo bi postojati. Kolporter je odgovorio upitavši koga ona vjeruje da će biti spašen, a ona je odgovorila: „Sveti, posvećeni”, oni koje je apostol spomenuo u ovoj lekciji. Kolporter je upitao damu tvrdi li ona da je jedna od posvećenih svetaca Božjih. Odgovorila je: „Ne.” On je tada odgovorio: „Očekujete li, dakle, provesti vječnost u mukama?”

Dama je odmah shvatila snagu pogrešnog argumenta i rekla da će uzeti knjigu, zaključivši da bi, ako bi svi koji nisu iz posvećene klase trebali ići u vječne muke, budućnost bila užasna za gotovo cijelu rasu. Kakvo olakšanje nalazimo u jasnijem znanju o božanskom planu, koji nam pokazuje da je nasljedstvo posvećenih Kraljevstvo, pri drugom dolasku našeg Gospodina; i da će Kraljevstvo koje će tada biti uspostavljeno biti božanski kanal za blagoslov svijeta čovječanstva s jasnim znanjem o Bogu i punom prilikom da prihvati njegovu milost i blagoslov za posvećenje i vječni život kroz našeg Gospodina Isusa.

Preporučivši ih Riječi Božjoj, apostol skreće pozornost na svoj način života dok je bio s njima, kao prikladan primjer učinka Evandjelja u posvećenom srcu

— kao prikladan primjer nadglednika i starješine u Crkvi, kojeg bi trebali nastojati slijediti. O tim stvarima mogao je sada govoriti ovim su-starješinama na način na koji vjerojatno ne bi govorio Crkvi u Efezu dok im je još služio, jer bi to neki mogli smatrati hvalisanjem. Želio je da ova braća-starješine i nadglednici primijete da u svojoj službi Crkvi u Efezu nije žudio za njihovim srebrom, zlatom ili odjećom, već je radio vlastitim rukama te je tako u svemu pred njima postavio primjer kako i oni kao starješine (prezbiteri) i nadglednici (biskupi, episkopi) trebaju pomagati slabima i sjećati se riječi Gospodina Isusa, kako je rekao: „Blaženije je davati nego primati.”

Apostol je mogao ukazati na sebe kao primjer prikladnog sluga Crkve, jer je tako pomno slijedio primjer velike Glave, Isusa. Blaženo je primati, ali još je blaženije davati. Bog sam je veliki Darivatelj, neprestano nam darujući milosti, i ne samo dobrima, već i zlima — čak je osigurao otkupninu za sve, koja će biti posvjedočena u svoje vrijeme. Ove riječi našeg Gospodina („Blaženije je davati nego primati”) nisu zabilježene ni u jednom od Evanđelja. Dr. Philip Schaff nam kaže da „izvan nadahnutih sjećanja Evanđelja posjedujemo zapis o nekih dvadesetak Isusovih izreka koje su nam prenesene.” Ovaj citat apostola Pavla je jedan od njih, čija autentičnost ne može biti upitna; i sigurno je u punom skladu s ponašanjem našeg dragog Otkupitelja. On je oponašao Oca u tome što je neprestano davao, davao, davao drugima. Nije sebično gledao koliko udobnosti i časti može osigurati za sebe, već se odrekao ugleda radi nas, svakodnevno dajući svoj život za pomoć drugima u materijalnim, kao i duhovnim stvarima, sve dok konačno nije dovršio žrtvu na Kalvariji, dajući za nas sve što je imao.

Ako bi svi starješine Kristove Crkve mogli temeljito uzeti k srcu ove plemenite primjere Isusa i

Pavla i mogli postati toliko oduševljeni evanđeoskom porukom i privilegijom da budu suradnici s Bogom da bi potpuno zaboravili na sebe, to bi bio veliki blagoslov za njih kao i za razne male zajednice Gospodinovih ljudi nad kojima ih je, u Gospodinovoj providnosti, sveti duh postavio za nadglednike, da paze na interese stada i da ih hrane. Ne želimo reći da danas nema ozbiljne braće. Naprotiv. Ali želimo reći da je dobro za nas da uzmemo k srcu apostolovu ozbiljnu opomenu, da svi možemo biti sve vjerniji, sve više kopije Božjeg dragog Sina, sve više poput velikog apostola u pogledu samopožrtvovne predanosti interesima Siona.

Na kraju konferencije, kada možemo pretpostaviti da je najavljeno isplivljavanje broda, apostol je kleknuo s braćom iz Efeza u molitvi, čiji se sadržaj može dobro zamisliti. Tada je došlo do rastanka i bez sumnje su draga braća počela shvaćati više nego ikada prije koje velike blagoslove im je Bog dao kroz apostolovu službu, a pomisao da ga više nikada neće vidjeti ispunila ih je tugom, i plakali su dok su ga pratili do broda.

Bez sumnje ih je apostol tješio razmišljanjem da će vrijeme rastanaka uskoro biti gotovo i da će blagoslovljena vječnost zajedništva uskoro započeti, kada će se susresti ne samo jedni s drugima nego iznad svega susresti samog Otkupitelja i sve vjerne u Kristu Isusu. Tako je i naš Gospodin izrazio svoje mišljenje o ovom pitanju: „malo vremena”. Osamnaest stoljeća koja su prošla činila bi se dugim vremenom da je itko živio od tada do sada — ali budući da bi njihov „san” bio nesvjesni interval, bilo je dobro da im je Bog ljubazno zastro oči i samo ih tješio sa svog većeg stajališta: „uskoro”, „brzo”, „malo vremena”. Ali sada kada je Kraljevstvo blizu, čak na vratima, naša srca više ne viču: „Koliko dugo, Gospodine?”, nego: „Aleluja! Zvijezda danica je izašla — jutro je ovdje!”

„VAŠ TRUD NIJE UZALUDAN”

— 1. KOR. 15:20, 21, 50-58. — 12. TRAVNJA. —

„Sada je Krist uskrsnuo od mrtvih i postao prvinama onih koji su usnuli.”

Ova lekcija o uskrsnuću vrlo je prikladna za svoj datum. Malo je istina o kojima kršćani općenito imaju veću potrebu za proučavanjem Biblije nego o uskrsnuću. Postoji mnogo religijskih sustava u svijetu, ali nijedan osim kršćanstva ne uči o uskrsnuću mrtvih. Mislimo na pravo kršćanstvo — učenje Biblije; jer nažalost, s dubokim žaljenjem pišemo, crkvenost ne vjeruje u uskrsnuće mrtvih: usvojila je pogansku teoriju da mrtvi nisu mrtvi, već živi; stoga, kakvo god uskrsnuće podučavala, ono ide u tom smjeru — uskrsnuće živih.

Njihova je tvrdnja da pri smrti nešto napušta tijelo (iako nemaju ni najmanji dokaz o takvom odlasku,

osim što dah i vitalnost napuštaju tijelo); tvrde da je umiranje oslobađanje, korist, prednost; oslobađanje onoga koji je izgledao kao da je umro, ali za kojeg tvrde da je zapravo živiji nego ikad. Međutim, budući da nalaze doktrinu uskrsnuća u Bibliji, ne žele je potpuno ignorirati i stoga podučavaju da njezini korisnici, koje ćemo nazvati „sjene” ili „duhovi”, imaju čežnju za svojim tijelima — koja se uporno nastavlja nakon stoljeća iskustva bez tijela — iako su možda imali samo nekoliko godina iskustva u tijelima. Ovu čežnju za tijelom (koje tvrde da nije potrebno za postojanje i sreću) Bog namjerava zadovoljiti, i uskoro će se dogoditi uskrsnuće tijela. Očekuju veličanstveno,

slavno vrijeme povratka u tijela koja opisuju slično sadašnjim tijelima, koja nazivaju „zatvorskim kućama”. Sigurno je da u takvoj teoriji ima dovoljno nedosljednosti da se gotovo svatko zgrozi, i nije iznenađujuće da velika zbrka vlada širom kršćanstva o ovoj temi koja, kao što ćemo vidjeti u proučavanju naše sadašnje lekcije, zauzima tako istaknuto mjesto u Svetom pismu.

Učenje Svetog pisma je najizričitije suprotno gore navedenom, ali se čini nejasnim zbog određenih doktrinarnih pogrešaka koje je veliki Protivnik uveo. Jedna od tih pogrešaka je zbrka u razmišljanju o tome što čini dušu. Pogled crkvenjaštva na dušu izrazio je metodistički biskup ovim riječima: „Ona je bez unutrašnjosti ili vanjštine; bez tijela, oblika ili dijelova — i mogli biste staviti milijun njih u ljsku oraha.” Biskupova definicija duše bila bi prikladna definicija ničega, i jednako biste mogli staviti deset tisuća milijuna ničega u ljsku oraha, a da još ostane mjesta. U Bibliji se riječ „duša” koristi za označavanje bića ili osobe; a ljudsko biće, ili ljudska osoba, sastoji se od dva dijela; tj. tijela i njegove vitalnosti, koja se inače naziva duh života ili dah života. Tijelo samo po sebi nije inteligentno, niti je vitalnost inteligentna; ali kada se ta dva spoje, počinje inteligencija, biće ili duša. Tako je bilo s ocem Adamom: Gospodin je oblikovao njegovo tijelo, ali ono nije bilo duša — bilo je to samo nešto organizirane materije u dobrom obliku. Zatim je Bog „udahnuo u njegove nosnice dah života” — vitalnost zajedničku svim živim bićima, ali ne dušu. Kada su te dvije stvari, organizam i vitalnost, pravilno spojene, čovjek je nastao, živo, misleće biće — „čovjek je postao živa duša” (Post 2:7). Moramo pažljivo primijetiti da lekcija nije da čovjek ima dušu, već da je čovjek duša, ili biće.

Uzmimo ilustraciju iz prirode — zrak koji udišemo: sastoji se od kisika i dušika, od kojih nijedan nije atmosfera, ili zrak; ali kada se ta dva spoje, kao što to čine u odgovarajućim kemijskim omjerima, rezultat je atmosfera. Tako je i s dušom. Bog nam govori s ovog stajališta, o našem biću kao duši. On se ne obraća našim tijelima niti našem dahu života, već nam se obraća kao inteligentnim bićima, ili dušama. U izricanju kazne za kršenje Njegovog zakona, nije se specifično obratio Adamovom tijelu, već čovjeku, duši, inteligentnom biću: „Ti!” „U danu kada jedeš od njega, sigurno ćeš umrijeti.” „Duša koja griješi, ona će umrijeti” (Post 2:17; Ezek 18:20).

Kada shvatimo da je duša ta koja umire, također shvaćamo da je duša ta koja će trebati uskrsnuće iz smrti. Smrt je raspad veze između organizma i vitalnosti, bilo da je riječ o čovjeku ili životinji, ribi ili ptici. Znanstvenici se slažu da je opća obnova tkiva naših tijela stalno u tijeku; neki elementi se stalno odbacuju, a novi se stalno dodaju; tvrde da ovaj proces

obnavlja tijelo svakih sedam godina. Ako je, dakle, Bog izrekao smrtnu kaznu samo protiv Adamovog tijela, ona bi bila ispunjena unutar sedam godina. Ali kazna nije bila protiv Adamovog tijela, već protiv samog Adama, duše, ega, bića, i stoga, odbacivanje atoma njegovog tijela nije platilo kaznu. Bilo je potrebno žrtvovanje druge duše da ga otkupi. Stoga čitamo da je naš Gospodin Isus učinio „svoju dušu [biće] prinosom za grijeh”; da je „izlio svoju dušu do smrti” (Izaija 53:10, 12).

Apostol Petar ističe da duša našeg Gospodina Isusa nije ostala u smrti — u hadu — i citira proroka Davida kao potvrdu. David izjavljuje: „Nećeš ostaviti moju dušu u šeolu [grčki, hades — stanje smrti].” Apostol objašnjava da je David bio prorok i govorio, ne o sebi, već o Gospodinu Isusu, da „njegova duša nije ostala u hadu” (Djela 2:25-32). Ovo je činilo argument apostola Petra o uskrsnuću našeg Gospodina — da njegova duša nije ostala u hadu — u stanju smrti; da ga je Bog podigao svojom vlastitom snagom. I ovo je ispravno razmišljanje o svakoj smrti i svakom uskrsnuću iz smrti. Duša je ta koja umire — biće se raspada smrću. Tada tijelo, podložno raspadanju, vraća se u prah. Ako je duša našeg Gospodina umrla i bila podignuta, i ako je dao sebe kao otkupninu, odgovarajuću cijenu, za dušu-Adama (i njegovu rasu u njegovim slabinama u vrijeme njegovog prijestupa), sadašnja misao mora biti da će sve duše Adamove rase biti vraćene iz te smrtno kazne; — i da je uskrsnuće za svrhu vraćanja tih duša Adamove rase, koje su otkupljene iz propasti dušom Otkupitelja.

Pogledajmo sada riječi naše lekcije i vidimo da su u potpunom skladu s onim što smo ovdje izložili kao biblijsko učenje. Redak 20 spominje mrtve kao uspravane i izjavljuje da je Krist bio prvi koji je doživio uskrsnuće iz smrti. Zabilježimo ove dvije točke:

(1) U kojem smislu je smrt san? Odgovaramo da je smrt zapravo izumiranje duše; ali Bog, koji je namijenio naše otkupljenje prije postanka svijeta, također je namijenio, kao rezultat tog otkupljenja, pozivanje nas natrag u postojanje u svoje vrijeme, uskrsnućem mrtvih: kao što je napisano, 'Ti otkupljuješ moj život od uništenja' (Psalam 103:4; 34:22). S obzirom na to, Gospodin govori o smrti kao snu, a njegovi ljudi su također opravdani u korištenju ovog izraza 'san'. Za Abrahama, Izaka i Jakova, proroke, i kraljeve, dobre i loše, proglašeno je da su 'zaspali', 'usnuli sa svojim očevima', itd.

Novi zavjet bilježi riječi našeg Gospodina u vezi s djevojkom koju je vratio iz smrti: rekao je za nju: „Djevojka nije mrtva, nego spava.” Također je za Lazara rekao: „Naš prijatelj Lazar spava”, a kada njegovi učenici nisu razumjeli značenje njegovih riječi, „tada im je Isus jasno rekao, Lazar je mrtav”. Jasna izjava je smrt; ispravan izraz za smrt, u svjetlu

božanskih namjera i obećanja, dopušta da se nazove utješnijim izrazom, spavanje, što istovremeno izražava i našu nadu za mrtve i našu vjeru u Boga. Zapis o Stjepanovoj smrti je da je „zaspao”; a apostoli, pišući Crkvi u vezi, ne samo s braćom iz domaćinstva vjere, nego i sa svim njihovim dragim prijateljima koji odlaze u smrt, govore o njima kao o „onima koji spavaju u Isusu”, dok za Crkvu izjavljuju da su „mrtvi u Kristu”. Samo se za članove 'tijela' može reći da su u Kristu ili da imaju nadu da će s njim sudjelovati u Njegovom uskrsnuću (Fil 3:10). Ali, to je bio 'čovjek Krist Isus, koji je po milosti Božjoj okusio smrt za svakog čovjeka', i tako, u skladu s božanskim planom, pretvorio ono što bi bila smrt za svakog čovjeka u san iz kojeg će se svi probuditi pri Kristovom drugom dolasku, — nakon što uspostavi svoje Kraljevstvo. U vezi s ovim buđenjem i mjestom iz kojeg će mrtvi izaći, on kaže: 'Svi koji su u grobovima čut će glas Sina čovječjega i izaći će' (Ivan 5:28).

(2) Ova izjava da je naš Gospodin bio prvinama onih koji su usnuli općenito je u skladu sa svjedočanstvom Riječi, „da bi on trebao biti prvi koji će ustati iz mrtvih”; i također da bi trebao biti „prvorodeni [iz mrtvih] među mnogom braćom” (Djela 26:23; Rim 8:29). Naš Gospodin, kao Glava Crkve koja je njegovo tijelo, bio je podignut iz mrtvih Očevom snagom, trećeg dana nakon svog raspeća; ali tijelo, Crkva, neće biti podignuto sve do vremena njezina dovršenja, na kraju evanđeoskog doba. Kada bude podignuta, kao Njegova „braća” ili članovi „njegovog tijela”, sudjelovat će u „njegovom uskrsnuću” — Njegovoj vrsti uskrsnuća — glavnom, ili superiornom uskrsnuću; ne uskrsnuću u tijelu i kao ljudska bića, već, kao što ćemo uskoro vidjeti, u duhovnu prirodu, s duhovnim tijelom. Naš Gospodin nije bio samo prvinama iz mrtvih među braćom, Crkvom, već prvi koji je ustao iz mrtvih u svakom smislu te riječi, nitko mu nije prethodio.

Što onda postaje od teorije da mrtvi nisu mrtvi, ili da je njihovo uskrsnuće u viši život nastupilo u trenutku njihove smrti? Odgovaramo da te teorije nemaju nikakvo uporište u Svetom pismu. One su ispraznosti onih koji su učili u Platonovoj školi, lažno nazvanoj znanosti, i koji na ovu temu, barem, nisu bili poučeni od Boga u Kristovoj školi. Obratite pažnju na riječi apostola Pavla o ovoj temi. On nije tvrdio da je naš Gospodin ustao iz mrtvih odmah nakon što je izdahnuo na križu, već je jasno izjavio da je „ustao iz mrtvih trećeg dana”. Usput, Petar se također osvrće na proroka Davida, i dok govori o njemu s najvećim poštovanjem, kao o proroku Gospodnjem, izjavljuje, „David nije uzašao na nebesa” (1. Kor 15:4; Djela 2:34).

Apostol uravnotežuje ovo pitanje života i smrti u 21. retku, izjavljujući da je smrt prešla na sve zbog prijestupa jednog čovjeka, te da je uskrsnuće

omogućeno svima, kroz poslušnost čovjeka Krista Isusa, — koji je „izlio svoju dušu do smrti” za našu rasu. Nije moglo biti uskrsnuća bez ovog otkupiteljskog djela, zamjene duše našeg Gospodina za dušu Adama. Čovjek je sagriješio; i samo je život čovjeka mogao ispuniti propisanu kaznu; stoga, kako apostol kaže, krv [smrt] junaca i jaraca nikada nije mogla ukloniti grijeh (Heb 10:4); i mogli bismo dodati da ni smrt anđela ili arkandela nikada nije mogla ukloniti grijeh, — zbog ove božanske odredbe života za život, čovjeka za čovjeka (Izl 21:23-5; Lev 24:12, 17-22; Pnz 19:21; Mat 5:38). Stoga, nužnost da naš Gospodin napusti slavu svog duhovnog stanja, koje je imao s Ocem, ponizi se, i uzme nižu prirodu, — ljudsku, — kako bi On, po milosti Božjoj, okusio smrt za svakog čovjeka. Dao je svoju dušu, svoje biće, sve što je imao kao čovjek Krist Isus — nije ništa zadržao — cijena je plaćena u potpunosti i zadovoljavajuće. Dokaz Njegove zadovoljštine Bogu dvostruko je potvrđen, (a) činjenicom da je Bog podigao našeg Gospodina Isusa iz mrtvih — dajući mu novi život, — život na novoj razini postojanja, daleko iznad anđela, i poglavarstava i vlasti (Efež 1:20, 21). (b) Također je potvrđeno davanjem svetog duha na Pedeseticu, nakon što je naš Gospodin uzašao na visinu i predstavio zasluge svoje žrtve za nas.

Nakon što je tako uspostavio opće načelo uskrsnuća, i njegovu primjenjivost na cijelo čovječanstvo, jer je otkupljenje bilo „otkupnina za sve” (1. Tim 2:6), apostol nastavlja raspravljati posebno o Prvom uskrsnuću, za koje je Crkva posebno zainteresirana (nije svoje riječi upućivao svijetu, već „posvećenima u Kristu Isusu” — 1. Kor 1:2). Njegove riječi, pronađene u recima 42-44, opisuju, što je jasnije moguće za nas da razumijemo stvari tako daleko iznad naše razine postojanja, veličanstva i savršenstva bića koje će biti naše kada doživimo ovu veliku promjenu Prvog uskrsnuća: više nećemo biti slabi i nesavršeni, s tendencijama umiranja i s tjelesnim tijelima; već ćemo biti nepropadljivi, moćni, i imati duhovna tijela. „Bit ćemo poput njega, jer ćemo ga vidjeti kakav jest” (1 Ivan 3:2). Nećemo ovdje posebno raspravljati o ovim recima, jer nisu dio ove lekcije, i jer smo ih već opširno obradili ranije.

Kada u 50. retku Apostol izjavljuje da tijelo i krv ne mogu naslijediti Kraljevstvo Božje, ne smijemo se zavaravati, kao što su skloni neki dragi adventistički prijatelji, govoreći da „tijelo i krv” ne mogu naslijediti Kraljevstvo Božje, ali tijelo i kosti mogu. Moramo prepoznati da Apostol, koristeći ove riječi „tijelo i krv”, označava ljudsku prirodu, kao kada je naš Gospodin Isus, na primjer, rekao Petru: „Tijelo i krv [čovječanstvo] to ti nisu otkrili.” Apostolova izjava, pravilno shvaćena, jest da ljudska priroda ne može naslijediti Kraljevstvo Božje. To je u potpunom skladu

s njegovim vlastitim izjavama i izjavama drugih apostola, koje govore da moramo postati „Nova stvorenja u Kristu” — „sudionici božanske prirode”, ako želimo biti sudionici s našim Gospodinom u nadolazećem Kraljevstvu i Njegovom velikom i slavnom djelu. Gospodinove riječi Nikodemu su u potpunom skladu s tim, kada je izjavio: „Ako se čovjek ne rodi ponovno [sada začet za novu prirodu, i rođen u uskrsnuću] ne može ući u Kraljevstvo Božje”, i ne može ga čak ni vidjeti (Ivan 3:3). Zemaljska bića ljudske prirode, tijelo i krv, mogu vidjeti zemaljska bića, ali kao što „nitko nikada nije vidio Boga”, isto tako nitko ne može vidjeti proslavljenog Sina Božjega; i iz sličnih razloga nitko neće moći prirodnom okom vidjeti proslavljenju Crkvu — jer će svi oni u svojoj uskrsnoj promjeni biti duhovna bića, i poput svog Gospodina, „izraz slike Očeve osobe”. Moramo imati na umu činjenicu da je Crkva potpuno odvojena i različita od svijeta; i da se nade Crkve moraju razlikovati od onih svijeta u svakom pogledu.

„Ni propadljivost ne nasljeđuje nepropadljivost”: ova riječ „nepropadljivost” (aphtharsia) je ista koja se prevodi kao „besmrtnost” u Rim 2:7 i u 2 Tim 1:10. Prevedena je kao nepropadljivost u recima 42, 53, 54 ovog poglavlja. Misao je da je naše tijelo podložno propadanju; ali novo tijelo koje će svi koji sudjeluju u Prvom uskrsnuću dobiti, bit će nepropadljivo — ono koje ne može propasti, koje ne može umrijeti. Ova nepropadljivost, ili besmrtnost, koja će se postići u njihovom uskrsnuću od strane vjernih učenika Gospodina ovog evanđeoskog doba, bit će primjenjiva na sve koji će imati udio u Kraljevstvu; i sada apostol primjećuje što bi moglo biti teškoća u mislima njegovih čitatelja. On zamišlja da postavljaju pitanje, Kako će biti s onima koji će biti živi i ostati u vrijeme drugog dolaska Gospodina i uspostave njegovog Kraljevstva, i buđenja ove usnule braće u besmrtnost? Hoće li živi prijeći u Kraljevstvo s tijelom i krvlju i inferiornim tijelima?

Apostol se obvezuje razjasniti ovu tajnu; ali iako se bavi svojom temom s jasnoćom, stvar nije jasna većini Gospodinovih ljudi. Možemo pretpostaviti da je Gospodin namjeravao da ona ostane više ili manje „tajna” sve do sada, kada bi, u pravo vrijeme za njezino ispunjenje, trebala biti shvaćena. Apostolova jasna izjava je da „nećemo svi spavati”, ali to mnogi pogrešno shvaćaju kao „nećemo svi umrijeti”. Postoji velika razlika između umiranja i spavanja. Umiremo u trenutku, u trenu; razdoblje nesvjesnosti naziva se spavanjem, i apostolova izjava, dakle, je da nećemo svi proći kroz razdoblje nesvjesnosti, „nego ćemo svi biti promijenjeni”. Bit će nemoguće za ljudsku prirodu, tijelo i krv, onih koji žive na kraju evanđeoskog doba, sudjelovati u duhovnom Kraljevstvu koje će Krist tada uspostaviti, kao što je

bilo nemoguće za bilo kojeg od braće iz prošlosti to učiniti. Kako će se onda oni riješiti svog tijela i krvi, svoje ljudske prirode? Odgovaramo da je biblijska izjava vrlo jasna, da svi koji će biti sudionici s Kristom u „njegovom uskrsnuću”, moraju biti sudionici s Njim u „njegovoj smrti”. Kao što je on sam izrazio, „Budi vjeran do smrti, i dat ću ti krunu života.” Nije bilo dovoljno da se naš Gospodin samo posveti, niti da samo žrtvuje dijelove svog vremena i energije u službi istine; — bilo je potrebno da dovrši stvar žrtve u doslovnoj smrti. I tako mora biti sa svakim članom njegovog tijela; kao što je napisano proročanski o Crkvi, „Rekao sam, Vi ste bogovi, svi ste vi djeca Svevišnjega; ali umrijet ćete kao ljudi, i pasti kao jedan od knezova” — ne kao knez Adam, osuđenik, nego kao knez Isus, u žrtvi — ispunjavajući ono što nedostaje Kristovim patnjama (Ps 82:6, 7; Kol 1:24).

Promjena iz raspadljivog u neraspadljivo, iz smrtnog u besmrtno, iz slabosti u snagu, iz sramote u slavu, iz ljudske prirode u božansku prirodu, u slučaju ovih posljednjih članova, bit će tako nagla da neće zauzeti nikakav značajan vremenski prostor, i bit će ilustrirana samo treptajem oka; — trenutak njihove smrti bit će sljedeći trenutak njihove „promjene”.

Misao nekih, da je „promjena” uskrsnuća došla svakom pojedincu u trenutku smrti tijekom doba Evanđelja — da je uskrsnuće cijelo vrijeme slijedilo umiranje svih, obilno je opovrgnuta kada apostol definitivno određuje vrijeme Prvog Uskrsnuća Crkve, tijela Kristova, da bude „pri posljednjoj trubi” — kada će zazvoniti sedma truba — tada će „mrtvi [u Kristu, — njegovi članovi] biti uskrsnuti nepropadljivo, a mi [od njih tada živući] ćemo biti promijenjeni; jer ovo raspadljivo mora obući neraspadljivost, a ovo smrtno mora obući besmrtnost” — nema sumnje da bi sadašnja tijela bila potpuno neprikladna i nemoguća za Kraljevstvo.

Nakon što je ova promjena Crkve dovršena — nakon što je ovo Prvo [ili glavno] Uskrsnuće ostvareno — „Tada će se ispuniti riječ koja je napisana, Smrt je progutana u pobjedi.” Ovdje je opet apostolova izjava općenito pogrešno shvaćena: većina čitatelja dobiva dojam da on misli da je pobjeda nad smrću i grobom već ostvarena; a neki bliži istini zaključuju da će „pobjeda” biti potpuno ostvarena u „promjeni” Crkve, tijela Kristova, u Prvom Uskrsnuću. Međutim, nijedno od ovih gledišta ne zadovoljava opseg izjave. Naprotiv, Prvo Uskrsnuće, „promjena” Crkve, bit će tek početak velike pobjede koju će Krist postići nad smrću i grobom. To će biti samo donošenje „prvih plodova”, kako apostol izjavljuje: „Neka vrsta prvih plodova Bogu od njegovih stvorenja” (Jakov 1:18). Ovo je snaga apostolove izjave, „Tada će se ispuniti;” — to jest, tada će ovo proročanstvo o pobjedi nad smrću početi imati svoje ispunjenje. Bit će potrebno cijelo

tisućljeće da se postigne pobjeda nad smrću; i Krist i proslavljena Crkva bit će pobjednici, kako je napisano (reci 25, 26), „On mora kraljevati dok ne stavi sve neprijatelje pod svoje noge; posljednji neprijatelj koji će biti uništen je smrt.” Postizanje ove potpune pobjede nad smrću i grobom bit će sama svrha uspostave Kraljevstva, i zahtijevat će tisuću godina; kako je opet napisano, u vezi s vladavinom onih koji imaju udio u Prvom Uskrsnuću, „Oni su živjeli i kraljevali s Kristom tisuću godina” (Otk 20:4).

Ovo Prvo Uskrsnuće proslavlja klasu Kraljevstva; i odmah će se uspostaviti Kraljevstvo — „Gora [Kraljevstvo] Gospodnje kuće” bit će uspostavljena na zemlji. To se slaže s izjavom proroka, iz koje Apostol citira: „Na ovoj gori [Milenijsko Kraljevstvo] Gospodin nad vojskama će narodu prirediti gozbu od masnih jela, gozbu od vina na talogu, od masnih jela punih srži, od vina na talogu dobro pročišćenih; i uništiti će na ovoj gori [Kraljevstvo] veo koji je prekrivio sve ljude, i pokrivač koji je razastrt nad svim narodima. On će progutati smrt u pobjedi; i Gospodin Bog će obrisati suze sa svih lica, i ukloniti će sramotu svog naroda sa cijele zemlje; jer Gospodin je to rekao” (Izaija 2:2; 25:6-8). Koliko je ljepote i punine Božje Riječi bilo skriveno od naših očiju zbog pogrešaka uvedenih u vjerovanja kršćanstva od strane velikog Protivnika upravo u tu svrhu!

Apostol, gledajući prema velikom završetku na kraju Milenija, usklikne s poetskim žarom (redak 55): „O smrti, gdje je tvoj žalac? O grobe, gdje je tvoja pobjeda?” Misao je: Smrt je ubadala našu rasu, uništavajući je šest tisuća godina, i sramotno je slala u grob; ali Bog, koji nas je pravedno osudio kao rasu, pogledao je s milosrđem, i vidio našu nemoć, i osigurao Spasitelja i velikog — Isusa, Glavu, svog jedinorođenog, našeg Otkupitelja, i Crkvu, njegovo tijelo, čije će Kraljevstvo uništiti, u isto vrijeme, smrt i grob, i njihovu moć nad svima koji će poslušati zahtjeve Kraljevstva — potpuno oslobađajući takve od njihove moći. Adamova smrt bit će potpuno uništena — niti jedna duša Adamovog potomstva neće ostati u njoj, — jer oni koji neće prihvatiti Božju milost kada im se ponudi bit će potpuno uništeni, ne zbog Adamovog prijestupa, već zbog vlastitog prijestupa, — ne, dakle, Adamovom smrću, već Drugom Smrću (Ezekiel 18:2-4, 20).

Ova potpuna destrukcija zbog osobnog, namjernog grijeha je u Svetom pismu poznata kao Druga smrt, koja nigdje nije označena kao neprijatelj. Naprotiv, ona je Božji prijatelj, — njegov sluga, da „uništi one koji [bi] kvarili zemlju”. Ona je prijatelj svima koji vole pravednost i žele mir, radost, blagoslov, u skladu s božanskom voljom. Ona nije čak ni neprijatelj onima koje će uništiti — zlim ljudima — jer je bolje da budu uništeni nego da im se dopusti da uspostave još jednu

vladavinu grijeha i smrti koja nije u skladu s Gospodinovim pravednim uređenjima. To je Adamova smrt koju će naš Gospodin Isus uništiti; i ona je označena kao neprijatelj, jer je došla na Adamovo potomstvo protiv njihove volje, i jer su neki, barem, od tisuća milijuna pod njezinom kontrolom, skloni biti savršeni i pravedni, a spriječeni su slabostima i ograničenjima koje nameće veliki neprijatelj u čijim su kandžama rođeni. Ona će biti „posljednji neprijatelj” koji će biti uništen, jer će druge zloće biti podložene rano u Mileniju; ali ljudi će pobijediti smrt samo u mjeri u kojoj budu poslušni glasu velikog Učitelja, Svećenika i Kralja, i postupno se uzdizali, centimetar po centimetar, kroz procese obnove, gore, gore, gore, iz smrti, sve dok konačno, na kraju Milenijskog doba, ne dosegnu život u njegovom punom, savršenom stupnju. Kada svi budu tako oslobođeni od smrti do života, ili pak preneseni u Drugu smrt, — tada će ovaj neprijatelj, smrt, — Adamova smrt, — biti pobijedena; njezina pobjeda nad svima koji čeznu za pravednošću i vječnim životom bit će okončana.

Primijetiti će se da su prevoditelji Revidirane verzije obično izbjegavali upotrebu riječi 'pakao' u cijelom Svetom pismu, zamjenjujući je u Starom zavjetu hebrejskom riječi 'šeol', a u Novom zavjetu grčkom riječi 'had'. Očito, s obzirom na značenje koje se pridaje riječi 'pakao', prevoditelji nisu mogli savjesno tako prevesti šeol i had, te su stoga izbjegavali bilo kakav prijevod; — ne želeći prevesti te riječi kao 'grob', možda iz straha da javnost brzo ne shvati da su godinama bili zavaravani po ovom pitanju. Radije ne bismo mislili loše o ljudima tako velikog znanja, ali okolnosti svakako ukazuju na to. Jedan od tih pokazatelja nalazi se u retku 55, gdje su, umjesto da prevedu had kao 'grob', kao u staroj verziji, ili da ga ostave neprevedenim, had, kao na većini drugih mjesta u Revidiranoj verziji, preveli kao 'smrt'.

Koji je bio cilj ovog odstupanja od opće prakse? Možemo samo pretpostaviti da je to bilo kako bi se javnost držala u neznanju o pravim mislima Božje riječi. Da su preveli rečenicu, 'O had, gdje je tvoja pobjeda?' to bi nekima, bez sumnje, dalo misao da će had, što god to bilo (vruće mjesto mučenja ili hladni grob), konačno popustiti pred ovom pobjedom Gospodina Isusa, koja će započeti čim Njegova Crkva bude 'promijenjena' i Njegovo Kraljevstvo uspostavljeno.

Apostol nastavlja svoj argument i pokazuje da pobjeda neće biti potpuno ostvarena sve do kraja Milenija. On izjavljuje da je žalac smrti grijeh, a snaga grijeha je u zakonu. Pod Kristovim Milenijskim Kraljevstvom grijesi prošlosti bit će oprosteni zbog postignute pomirbe; i savršeni Božji Zakon, koji je ispunio Posrednik, primjenjivat će se na otkupljeni rod samo u onoj mjeri u kojoj ga mogu primiti — u skladu

s njihovim znanjem i sposobnošću da ga poslušaju. Tako će Posrednik Novog Saveza konačno učiniti pobjednicima sve koji će ga poslušati.

Apostol zatim vraća liniju svog argumenta iz budućeg vremena, kada će ljudi biti stvarno podignuti iz grijeha, smrti i nesavršenosti, u sadašnje vrijeme u kojem je to uračunato ostvareno za Crkvu, tijelo Kristovo, kroz vjeru. Njegove riječi su: „Ali hvala Bogu, koji nam [sada] daje pobjedu kroz našeg Gospodina Isusa Krista.” Iako još ne vidimo da su ove stvari ostvarene; iako nemamo svoja duhovna tijela, nepropadljiva i moćna; iako još uvijek imamo blago novog uma u zemljanoj posudi; iako ne vidimo ništa od uspostave Kraljevstva; — ipak, Bog nam daje pobjedu kroz Krista, vjerom; tako da se već sada možemo „radovati neizrecivom radošću” i tako pouzdano gledati u budućnost da možemo zahtijevati udio u pobjedi nad grijehom, smrću i grobom, kroz

Onoga koji nas je ljubio i otkupio.

Završni argument je da zbog toga što ove stvari vidimo tako jasno očima vjere, trebamo biti „postojani, nepokolebljivi, uvijek obilovati u djelu Gospodnjem, znajući da naš trud nije uzaludan u Gospodinu”; shvaćajući da je Bog taj koji ostvaruje ovaj veliki plan spasenja kroz našeg Gospodina Isusa Krista, i podržava sve one koji nastoje hodati njegovim koracima i izaći kao pobjednici kroz Njega. Smrt i grob možda još uvijek izgledaju kao da odnose pobjede nad nama. Ali vjera vidi stvar s druge strane, s gledišta ostvarene pobjede u budućnosti; i već sada se raduje i veseli u privilegiji suradnje s Otkupiteljem, i shvaća da su vrijeme, energija i život tako potrošeni „ne uzalud”, jer s pouzdanjem očekujemo i čekamo slavnu promjenu Prvog uskrsnuća i slavne privilegije zajedništva s našim Učiteljem u njegovom Kraljevstvu i djelu.

ODGOVORI NA ZANIMLJIVA PISMA

KAKO DA GLEDAMO NA SAMOUBOJSTVO?

Pitanje: Kako bismo trebali gledati na samoubojstvo? Koliko je ovo ozbiljna stvar? Treba li se smatrati zločinom?

Odgovor: Samoubojstvo treba smatrati vrlo ozbiljnim zločinom, osim ako nije riječ o činu poremećenog uma čija bi odgovornost pred Bogom i ljudima time bila znatno umanjena.

Budući da je najveći Božji dar vječni život, kroz Krista, možemo zaključiti da je život u bilo kojoj mjeri neprocjenjiv dar i privilegija. Za svaki zdrav um, prosvijetljen sadašnjom istinom, razmišljanje o samoubojstvu bilo bi nezamislivo. Mi, iznad svih drugih, shvaćamo vrijednost sadašnjeg života: vidimo u njemu posebnu priliku za razvoj karaktera u skladu s božanskim uputama. Vidimo da je razvoj takvog karaktera ključan za sudjelovanje u bilo kojem dijelu plana našeg nebeskog Oca; vidimo, dakle, da bi sve što bi prerano oduzelo naše životne privilegije radilo protiv nas i naših najviših i najboljih interesa. Imamo vjeru da će naš nebeski Otac čak zaštititi naše živote tako da se ništa ne može dogoditi da ih prekine do točke gdje ćemo imati punu privilegiju i priliku za razvoj karaktera – osiguravajući naš poziv i izbor. Svaki pokušaj s naše strane da skratimo vlastite privilegije značio bi ne samo pobunu protiv božanske volje, već i ludost u pogledu naših vlastitih interesa, neshvatljivu, kao što smo upravo rekli, osim pod nekim mentalnim zabludama.

Narod Gospodnji, posebno u svjetlu sadašnje istine, trebao bi biti preplavljen privilegijom življenja u ovakvom vremenu, kao i privilegijom koja nam je dana da učinimo naše pozivanje i izbor sigurnim za udio u častima Kraljevstva. Nema boljeg lijeka za

malodušnost od Gospodnje Riječi – njezine sigurnosti da nas je naš Spasitelj volio toliko da nas je otkupio svojom vlastitom krvlju, i njegove sigurnosti, zauzvrat, da „Otac sam nas ljubi”, i dodatne sigurnosti da „sve stvari rade zajedno za dobro nas jer volimo Boga i pozvani smo prema Njegovoj namjeri.” „Onaj koji ima ovu nadu u sebi čisti sam sebe” i ima s tom nadom osnovu za radost, mir, povjerenje i zadovoljstvo koje svijet ne može ni dati ni oduzeti. Jao, jadni svijet! Čudimo se da više njegovih članova, bez Boga, bez nade, bez inteligentnog znanja o božanskom planu koji donosi blagoslov uzdišućem stvorenju, nije u iskušenju da okonča sadašnji život – ne videći u njemu posebnu vrijednost, poseban blagoslov, posebne prilike, kakve mi vidimo, i u kakvima uživamo i nadamo se ostvariti.

„TKO JE SLIJEP AKO NE MOJ SLUGA?”

Pitanje: Na koga ili što se odnosi Izaija 42:19-21? Je li primjenjivo na našeg Gospodina Isusa?

Odgovor: Ovaj odlomak iz Svetog pisma čini se da se odnosi na našeg Gospodina Isusa, a posredno i na Crkvu koja je Njegovo Tijelo. Oni trebaju biti slijepi za neke stvari – slijepi za zemaljske ambicije i izgled te svjetovnu mudrost, kako bi mogli marljivije izvršavati poslušnost svom uzvišenom pozivu koji ih vodi da zanemare sadašnje prednosti, – da ih sve žrtvuju, polažući čak i sam život u službi istine. To nije sljepoća neznanja, kako je naznačeno u retku 20, „Mnogo toga si vidio [riječ 'no' je izostavljena], nisi se obazirao [ne obraćaš pažnju: nije da ne vidimo zemaljske prednosti, već ih namjerno odbacujemo, zatvaramo oči za sve takve zemaljske primamljivosti.]” Riječ „besprijekoran” u retku 19 ima značenje predanog ili posvećenog. S ovom sljepoćom

Jehova je zadovoljan; prihvaća je kao žrtvu pomirenja, i time se dokazuje da je Njegov zakon razuman, i da ga je moguće održati savršenom čovjeku; da, doista,

on je umnožen i pokazuje da ima još viši i dublji opseg nego što je ikada prije bio shvaćen.

